

„Inspiraci ke zlepšení naší obce hledám po republice i mimo ni,“
říká Mgr. Kateřina Kapalová, vedoucí infocentra v kavárně Posezení u Andělky.

Všechny cesty mohou začít v popovickém infocentru

Petra Bittmanová (Oliveriusová), autorka rozhovoru, foto archiv K. Kapalové

Musím se přiznat, že v místní kavárně vzniklo mnoho rozhovorů, a když jsem měla před rozhovorem s Katkou, přišlo mi úsměvné pozvat ji do kavárny k ní. Léto je obdobím výletů, objevování nových míst a setkávání s lidmi, kteří dokážou poradit, kam vyrazit za zážitky. V Popovicích takovou roli už řadu let plní informační centrum v kavárně u Andělky, kde návštěvníci získají nejen tipy na výlety, ale také příjemné místo k odpočinku. Někdo vyrazí o prázdninách k moři, jiný na hory a mnozí objevují krásy svého nejbližšího okolí. Velké Popovice mají návštěvníkům rozhodně co nabídnout – od přírody přes historii až po zdejší Pivovar. Kdo ví o turistickém dění v obci více než většina ostatních? Pravděpodobně Kateřina Kapalová, která vede zdejší infocentrum a zároveň provozuje kavárnu Posezení u Andělky.

► Katko, byl s Tebou rozhovor v lednu 2021, je u Tebe něco nového?

KK: Přiznám se, že si už ani nepamatuji, že jsem nějaký rozhovor dělala. Ale řekla bych, že se asi nezměnilo nic zásadního, což považuji za dobré.

► Víš, že jsi se Zpravodajem byla dlouho spjatá. Jaká byla tvá práce ve Zpravodaji?

KK: Práce ve Zpravodaji byla zajímavá, i když občas náročná. Skočila jsem do ní rovnýma nohama bez předchozích zkušeností, v poměrně divokém období, kdy se v časopise propírala kauza „kameny v Krámských“ (pamětníci určitě vědí). Moje první číslo mělo díky tomu asi dvojnásobný počet stran, pamatuji si, že jsem ho dokončovala na dovolené, a když nakonec vyšlo, tak jsem si říkala, že už asi zvládnou všechno. Jinak to byla práce pestrá, seznámila jsem se díky ní se spoustou zajímavých lidí. Náročné to bylo a určitě stále je, zejména v tom smyslu, že termín uzávěrky se neptá, zda je víkend, svátek nebo máte dovolenou. Pokud jsem někde v tom období jela, prostě jsem si brala notebook s sebou.

► Andělka nedávno oslavila 10 let, vzpomeneš na začátky a jak se Andělka změnila?

Jak vznikl název, to ví myslím málokdo.

KK: Na začátky vzpomínám ráda, občas nasdílím na sociální sítě, jak to vypadalo před a po. Vše jsme dělali víceméně vlastníma rukama, brousili zábradlí, skládali skříňky, kupovali vybavení, vymýšleli interiér, byl to záhuľ, ale moc nás to bavilo. V mezidobí jsme vyřizovali papíry a povolení, protože to původně byl obytný dům a bylo ho potřeba rekonstruovat na provozovnu. Bohužel dispozice domu je, jaká je, a vchod do kavárny je proto ze dvora, což není úplně ideální. I dnes přijdou lidé, že nemohli najít, kudy dovnitř. Interiér se od doby, kdy jsme otevřeli,

vlastně moc nezměnil, zakládáme si na domácím útulném prostředí. Občas přibude nějaký nový nábytek, když ten starý odejde. Snažíme se spíše pracovat se sortimentem, takže jsme přidali například bezlepkové zákusky a rozšířili nabídku vlastních dortů. Opravdovou chloubou je velkoplošná mozaika na naší zahrádce, kterou vytvořila a instalovala výtvarnice Martina Regnerová. Troufám si říct, že mozaika takového rozměru je v Čechách unikátní. Práce na ní trvala přes rok, ale výsledek stojí za to. No a název kavárny se odvíjel od toho, že investorkou a motorem celého projektu byla paní Petra Andělová, jejíž jméno přímo vybízel k tomu ho do názvu kavárny zakomponovat. Měli jsme různé pracovní názvy, od „Anděl a Káča“ přes jen „U Andělky“, až nakonec vzniklo „Posezení u Andělky“.

„Troufám si říct, že mozaika takového rozměru je v Čechách unikátní.“

► Jste jediná kavárna v obci i nejbližším okolí. To je pro vás fajn, že nemáte konkurenci, že?

KK: To máš pravdu, konkurenci ve smyslu dalšího podobného podniku nemáme, ale v tak malé obci je znát každá drobnost. Takže pro nás je v určitém slova smyslu konkurencí každá prodejna nebo obchod ve Velkých Popovicích, která nabízí sladké pečivo, kávu či zmrzlinu. Takže to není tak, že bychom byli jedini. Ale na druhou stranu zdravá konkurence je dobrá, nutí podnikatele se zamyslet a zlepšovat služby i sortiment.

Osobnost: Mgr. Kateřina Kapalová, 48 let

- > pochází z Domažlic, žije ve Velkých Popovicích
- > je vdaná, má dvě dcery
- > vystudovala: sociální a kulturní antropologii
- > zaměstnání: podnikatelka, vedoucí IC VP a provozovatelka kavárny Posezení u Andělky
- > záliby: kolo, tenis, hory, cestování, divadlo, knihy

► Jak funguje propojení kavárny a IC?

KK: Informační centrum funguje celkem dobře na to, že jsme nikdy nedostávali na provoz žádné příspěvky od obce. Hodně nám pomáhá sdružení Posázaví, o. p. s., které nám dodává letáky a pořádá pravidelná setkání infocenter, a já tak čerpám zkušenosti a inspiraci od ostatních. Propojení s kavárnou dává smysl, lidé si k nám přijdou na kávu a ještě si odnesou nějaké informace.

► Vnímáš v kavárně hodně turistů?

KK: Kavárna je živa především z lidí z Velkých Popovic a nejbližšího okolí. Turisté k nám také přijíždějí, ale nejsme na žádné křižovatce turistických cest ani u hlavní silnice, takže k nám zákazník nepříjde jen tak z ulice, cestu k nám si musí opravdu najít. Je pravda, že se to každý rok lepší i tím, jak lidé využívají mapy.cz nebo Google, kde máme dobré recenze. Jsme ideální výletní cíl. Pořád ale i po těch letech slyším: „My jsme u vás ještě nikdy nebyli, a to bydlíme kousek.“

► Když přijde nějaký stálý zákazník, říkáš si třeba: „Zase je tu espresso s dortem Pavlova?“ Máte pro nějaké zákazníky přezdívky?

KK: No jasně, takhle to přesně funguje! Kdo k nám chodí častěji, tak víme, co si dá, případně

se divíme, že si dá něco jiného než obvykle. A co se týká přezdívek, tak máme třeba pana „Alžíra“, který v neděli odpoledne chodí na alžírskou kávu.

► **Je něco, co tě u zákazníků tahá za uši, třeba „preso“ nebo „chésekake“?**

KK: Názvy dortů se komolí docela často, je to úsměvné, ale nic, co by vyloženě tahalo za uši. Nebo jsem už možná zvyklá. Nejvíce jmen schytává asi zákusek s názvem „tartaletka“ a asi nejvtipnější bylo, když někdo místo „panna cotta“ řekl „pancetta“, což je italská slanina.

„**Ted v jarní výzvě se zapojil dokonce i celý Ladův kraj.**“

► **Jaký byl váš nejvtipnější zážitek z Andělky?**

KK: Nejvtipnější zážitek? Asi když si zákazník řekl o caffè latte bez mléka. Pro ty, kdo neznají názvosloví, tak latte je káva založená právě na větším množství mléka. Jinak se ale nasmějeme s kolegyněmi hodně, máme skvělou partu, děláme si legraci hlavně samy ze sebe. Práce nás stále baví, děláme ji rády, což je opravdu důležité, protože to „pozitivno“ pak můžeme přenést i na zákazníky. Když se u nás cítí lidé dobře, to je nejvíce.

► **Jsi také koordinátorkou Výzvy 10 000 kroků. Jak si ji užíváš a kolik jsi za duben nachodila?**

KK: Výzva 10 000 kroků je bezvadná akce a jsem strašně ráda, že se podařilo zapojit obec, která absolvovala již dvě kola, podzimní a jarní výzvu, a to díky podpoře vedení obce, které schválilo zaplacení členského příspěvku, nutného pro účast obce. I když někteří zastupitelé nechťeli akci podpořit, čemuž dodnes nerozumím. Ted v jarní výzvě se zapojil dokonce i celý Ladův kraj. Já jsem na jaře nachodila 385 km, ale v této výzvě o vzdálenost nejde. Jde o pravidelnost a chuť trošku máknout a každý, kdo chodil, tak ví, že právě chodit denně určitý počet kilometrů, za každého počasí, nálady, zdravotního stavu, to je to nejtěžší. Vítězem je pro mě každý, kdo výzvu zvládl dokončit. Už teď se těším, až si za sebe na podzim dáme!

► **Blíží se komunální volby. Víš, že jsi v minulých volbách kandidovala, dokonce jsi získala nejvíce hlasů z celé obce. Půjdeš opět do toho?**

KK: Ano, je to tak, získala jsem nejvíce hlasů a moc si toho vážím. Je to závazek i výzva zároveň. Myslím, že to bylo hlavně tím, že mě lidé v obci znají. Určitě především z kavárny a z akcí, které pořádáme pod hlavičkou Velkopopovické společnosti, což je neziskovka, kterou jsem založila právě na podporu komunitního života. Jejím mottem je „Místo, kde bydlíme, je i místem, kde žijeme“. A já se snažím jít příkladem. Pohybuji se po obci převážně pěšky, chodím zde do obchodů i hospod. V minulosti jsem se podílela na organizaci kulturních akcí v rámci kulturního výboru za starostů pana Boleslava i paní Zimové (tam to ale zarazily dva roky covidu), zapojuji se příležitostně do dobrovolnických akcí ČSOP, Úklidu Ladova kraje, pracovala jsem pro Zpravodaj. Aktuálně

se třeba věnujeme s dalšími nadšenci starému hřbitovu, pátráme po dávno zapomenutých příbězích, které se k polorozpadlým pomníkům vážou, a snažíme se o postupnou rekultivaci tohoto úžasného místa. Píšeme o tom také seriál zde ve Zpravodaji. Ráda se setkávám a komunikuji s lidmi, vnímám jejich problémy a starosti. Prostě zde doopravdy žiju. Do nadcházejících komunálních voleb se společně s naším sdružením Nezávislí Velké Popovice znovu chystám, jsem si jistá, že můžeme být obci prospěšní.

► **Jak zvládáš kritiku nebo nesouhlas?**

KK: Asi bych lhala, kdybych řekla, že mi to nevadí, ale člověk se s tím učí pracovat, nebrat si to osobně, případně se z toho poučit nebo prostě přijmout jiný názor. Kritika může být i oprávněná, záleží také ale, jakým způsobem je vyjádřena. V dnešní době sociálních sítí a určité anonymity v tomto prostoru je to, řekla bych klasickou hláškou, takový nešvar. Každý může plivat špinu a sám ví všechno nejlíp a ještě se to nebojí napsat. Přímou do očí by to ale nikdy neřekl.

„**Jinak se ale nasmějeme s kolegyněmi hodně, máme skvělou partu, děláme si legraci hlavně samy ze sebe.**“

► **Existuje téma, které je pro Tebe osobně opravdu srdcové?**

KK: Srdcové téma je komunitní život, vzhledem k tomu, že už se o něj deset let nejen v rámci kavárny snažím a dvacet let, co tu bydlím, se do něj různými způsoby zapojuji. A pak také péče o veřejný prostor. Vždy když cestujeme v cizině, ale

třeba i na Moravě, obdivuji krásně upravené vesnice a městečka a přemýšlím, jak by to šlo udělat takové u nás.

► **Co máš na Velkých Popovicích nejraději? Máš místo v obci, kam chodíš „dobít baterky“?**

KK: Na dobíjení baterek u mě funguje sport a příroda, takže buď běhám po lese, chodím s holemi, nebo jezdím na kole. To je to, co je na Popovicích skvělé, že nejste tak daleko od Prahy, ale vlastně jste jednou nohou v přírodě. Nemusíte přejíždět centrum plné tramvají a aut nebo jet metrem, aby se člověk dostal ven. Stačí nazout kecky nebo vzít kolo a jet. Mám dvě oblíbená místa, kde je rozhled do krajiny, na Radimovce a nad Krámskými, tam se ráda zastavím a jen tak koukám na tu nádhru kolem.

„**Stačí nazout kecky nebo vzít kolo a jet.**“

► **Je začátek prázdnin, kam se chystáš, kde se ti líbilo nejvíce a jaké destinace doporučuješ?**

KK: Já už mám odrostlé děti, tak naštěstí nemusíme prázdniny úplně řešit, což je výhoda, protože je všude moc lidí. Jezdíme spíš na kratší výlety po Čechách, klidně do kempu. V poslední době jsme si oblíbili jízdu na kole „natěžko“, vozíme si s sebou na kole všechno vybavení a oblečení a jedeme trasu od chaty k chatě. Naši oblíbenou destinací je Itálie. Je tam krásně, můžete do hor, k jezerům i k moři a o vynikajícím jídle ani nemusím mluvit. Přejí všem, ať se vydají kamkoliv, krásné prázdniny!

► **Děkuji Ti moc za rozhovor a přeji Ti také krásné léto, dovolenou a mnoho úspěchů!**

Pohled do historie – kavárna Posezení u Andělky a informační centrum před deseti lety a dnes